

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **M. K.**, zastoupeného Mgr. Bogdanem Hajdukem, advokátem se sídlem Havlíčkova 190/12, Český Těšín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2015, č. j. MSK 103698/2015, **ve věci přestupku**,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 5. 9. 2014 v 15:52 hod. v obci Třinec, při jízdě po silnici I. tř. č. 11, ve směru od obce Frýdek-Místek na obec Vendryně, jako řidič motocyklu tov. zn. Honda RZ X se nechoval ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrozil život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, své chování nepřizpůsobil zejména stavebnímu, dopravně-technickému stavu pozemní komunikace a stávající situaci v provozu na pozemní

komunikaci, objížděl zleva kolonu vozidel, stojících v pravém jízdním pruhu ve směru jeho jízdy a na křižovatce s ul. Rybářská a ul. Palackého zkřížil jízdní dráhu osobnímu motorovému vozidlu tov. zn. VW Passat Variant RZ X, vjíždějícímu na silnici I. tř. č. 11 zprava z ul. Rybářská, které řídil M. P., bytem v T., D. L. 43, čímž došlo ke střetu vozidel, v důsledku kterého s motocyklem upadl na pozemní komunikaci. Tímto jednáním porušil ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, sankce, a to pokuta ve výši 1.500,- Kč. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 2.500,- Kč stanovené podle ust. § 1 odst. 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Městský úřad Třinec, odbor dopravy, rozhodl o vině žalobce dne 3. 6. 2015 rozhodnutím pod č. j. MěÚT/25958/2015 tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozsudku. Správní orgán vycházel ze spisové dokumentace obsahující oznámení přestupku, záznam o přijatém přestupku, plánek místa dopravní nehody, úřední záznam o podání vysvětlení M. P., úřední záznam o podání vysvětlení M. K., výpisy z evidenčních karet obou řidičů a znalecký posudek č. 1129-01/2015 ze dne 21. 1. 2015 vypracovaný RNDr. M. S. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo též rozhodnuto o vině M. P. ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1, písm. f) bodu 8 zákona o silničním provozu.

[3] Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a napadené rozhodnutí Městského úřadu Třinec ze dne 3. 6. 2015, č. j. MěÚT/25958/2015 potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že přezkoumal procesní postup správního orgánu I. stupně a neshledal ničeho, co by bylo v rozporu s právními předpisy, upravujícími řízení o přestupcích a čím by byl žalobce zkrácen na svých právech. Žalovaný se vyjádřil též k znaleckému posudku, přičemž neshledal žádné pochybnosti o jeho správnosti a úplnosti, protože neexistoval důvod k vypracování revizního znaleckého posudku – žalovaný zdůraznil, že pokud znalec označil za viníka dopravní nehody M. P., pak se jedná pouze o technický nikoli právní závěr, který je pro posouzení odpovědnosti žalobce ve vztahu k přestupku nesměrodatný. K neprovedenému výsledku zasahujícího hasiče J. Č., pak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že by jeho výslech byl již nadbytečný, neboť pokud by měl vypovídat k ponehodové pozici vozidel, nemohla by tato výpověď nahradit fixaci konečného postavení vozidel a dalších stop.

Obsah žaloby

[4] Žalobce v žalobě formuloval několik žalobních námitek: (i) první žalobní námitkou žalobce brojí proti chybně zjištěnému skutkovému stavu, kdy správní orgány nesprávně hodnotily znalecký posudek, a vyvodily z něj chybné závěry, neboť znalecký posudek jako příčinu dopravní nehody označil průnik trajektorie obou vozidel, jež byl zapříčiněn primárně vozidlem VW Passat Variant řidiče M. P.; (ii) druhá námitka pak směřuje do otázky závěrů znalce o rychlosti žalobce před nehodou, kdy žalobce kategoricky nesouhlasí s vypočtenou rychlostí 50 km/h, a o výchozím místě střetu vozidel; (iii)

správní orgány porušili zásadu *in dubio pro reo*, když dostatečně nepřihlédly k závěru znalce o technické přijatelnosti tvrzení žalobce, že při objíždění stojících kamionů nepřešel středovou dělicí čáru, resp. objížděl kamiony v pravém pruhu; (iv) žalobce čtvrtou námitkou zpochybňuje relevanci fotografii, když fotografie místa dopravní nehody nemohou vypovídat nic, o tom jak se dopravní nehoda udála; (v) poslední námitka směřuje proti formální stránce přestupky, kdy podle žalobce takto široce vymezená skutková podstata odporuje definici přestupku podle § 2 odst. 1 č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“).

[5] Žalobce mimo žalobní body též navrhl, aby soud nechal vypracovat revizní znalecký posudek.

Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný zdůraznil, že rozhodnutí o vině žalobce je založeno na závěrech znaleckého posudku, ve kterém se znalec zabýval i verzí místa střetu označeného žalobcem při ústním jednání a toto místo střetu vyloučil jako technicky nepřijatelné. A konečně zdůraznil též, že skutečnost, že motocykl nazdil do pravé (a nikoli levé) přední části osobního vozidla, pak znalec dovodil nikoli (pouze) z výpovědi účastníků nehody, nýbrž z poškození vozidla.

Jednání před soudem

[7] Žalobce před soudem odkázal na podanou žalobu a setrval na žalobním návrhu, zdůraznil, že jako zkušený řidič motocyklu a za předpokladů, že by vozidlo VW Passat viděl (jak dovodil znalec), by se vyhýbacím manévrem tomuto vozidlu vyhnul. Žalobce dále uvedl, že daný úsek dobře zná a ví, že se na něm tvoří kolony hlavně v pátek. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil nestandardnost manévru žalobce.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[8] Dne 7. 4. 2015 zahájil správní orgán řízení o předmětném přestupku a současně žalobce předvolal k ústnímu jednání na 4. 5. 2015 (žalobci doručeno dne 20. 4. 2015 fikcí). Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Předmětné přestupkové řízení bylo zahájeno v rámci již probíhajícího přestupkového řízení proti M. P. Součástí správního spisu je následující:

- protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 5. 9. 2014 vypracovaný Policií ČR, včetně nákresu místa dopravní nehody;
- fotodokumentace k dopravní nehodě ze dne 5. 9. 2014, zachycující ponehodový stav motocyklu žalobce a vozidla VW Passat Variant;
- úřední záznamy o podání vysvětlení M. P. a žalobce;

- protokol o ústním jednání ze dne 10. 12. 2014 – na tomto jednání mimo jiné žalobce zaznačil místo střetu vozidel do plánu pozemní komunikace;
- znalecký posudek ze dne 21. 1. 2015, č. 1129 – 01/2015 vypracovaná RNDr. M. S.;
- protokol o ústním jednání ze dne 23. 2. 2015;
- protokol o ústním jednání ze dne 6. 5. 2015.

[9] Dne 3. 6. 2015 bylo vydáno rozhodnutí č. j. MěÚT/25958/2015 (doručeno žalobci dne 15. 6. 2015 prostřednictvím právního zástupce).

[10] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 25. 6. 2015 odvolání a dne 9. 7. 2015 bylo toto předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, který následně vydal napadené rozhodnutí.

Právní úprava

[11] Podle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[12] Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*

[13] Podle ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.*

[14] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

Právní posouzení věci samé

[15] Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 s. ř. s. nepřipustná. Poté Krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Neshledal

přítom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:

[17] S **první námitkou**, jež souvisí s **druhou, třetí a čtvrtou** žalobní **námitkou**, pročez budou soudem tyto vypořádávány společně, a kterou žalobce brojí proti správnosti zjištěného skutkového stavu, se soud neztotožnil. Správní orgány při zjišťování skutkového stavu vycházely z podkladů shromážděných Policií ČR, jakož i výpovědi žalobce a M. P. a též znaleckého posudku, neboť správná skutková zjištění si vyžadovala odborné zkoumání znalce z oboru silniční dopravy. Soud se tedy zaměřil na konzistenci závěrů správních orgánů ve vztahu k vypracovanému znaleckému posudku, relevanci výchozích podkladů pro zpracování znaleckého posudku a též na přesvědčivost znaleckého posudku samotného.

[18] Součástí spisového materiálu správního orgánu I. stupně je fotodokumentace pořízená Policií ČR zachycující místo dopravní nehody a stav vozidel (motocyklu žalobce a automobilu M. P.) po nehodě – soud k této fotodokumentaci uvádí, že ji považuje za zcela relevantní pro alespoň částečnou rekonstrukci děje bezprostředně se odehrávajícího před nehodovou a v průběhu nehody, neboť z fotografií je patrné v jakých místech na vozidlech a s jakou intenzitou k nárazu došlo, přičemž při patřičných odborných znalostech (tj. využití služeb znalce), lze jistě dospět k pravděpodobnému průběhu nehody. Soud se proto neztotožňuje s názorem žalobce, že fotografie nemohou sloužit k určení průběhu nehodového děje.

[19] Znalec při vypracování znaleckého posudku, mimo jiné též vycházel z výpovědi žalobce, který před správním orgánem I. stupně vypověděl, že objížděl kolonu kamionů a činil tak v pravém jízdním pruhu při okraji středové dělicí čáry, aniž by tuto přešel – znalec tento popis jako technický možný nevyloučil, přičemž správní orgány však nepracovaly s variantou, že by žalobce kamiony objížděl či předjížděl tak, že by vjel přes středovou dělicí čáru do protisměru (levého jízdního pruhu z pohledu žalobce) – soudu se proto, jeví argumentace třetí žalobní námitky jako zavádějící, když pro skutkovou podstatu přestupku, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinným, není vůbec rozhodné v jakém jízdním pruhu žalobce objel kamionů prováděl, pročez soud nedospěl k závěru, že by v tomto směru mohla být ze strany správních orgánů jakkoli porušena zásada „v pochybnostech ve prospěch obviněného“. Žalobce se mohl chovat neohleduplně a neukázněně stejně dobře v pravém jízdním pruhu jako i v pruhu levém.

[20] Pokud se týče místa střetu vozidel, pak znalec v posudku uvedl, že místo, jež žalobce označil je z technického pohledu nepřijatelné, neboť by se vozidla minula (str. 41 znaleckého posudku, resp. č. I. 91 správního spisu – první a druhý odstavec). Soudu se tento závěr jeví jako logický, když žalobce označil místo střetu před hranicí křižovatky (č. I. 43 správního spisu). Vozidlo VW Passat Variant by muselo být již takřka zcela v levém jízdním pruhu (z pohledu žalobce) hlavní pozemní komunikace, čemuž ovšem neodpovídá náraz do pravé přední části vozidla VW Passat Variant (jenž je

patrný z fotodokumentace). Soud konstatuje, že znalec při zpracování posudku vycházel ze správně zjištěného místa střetu vozidel, jak jej zaznačila Policie ČR, protože soud nemá důvod pochybovat i o dalších závěrech znalce, tj. o správnosti stanovené rychlosti motocyklu žalobce na 50 km/h při odečtení tolerance výpočtu.

[21] Ze znaleckého posudku plyne též závěr o možnostech zabránění střetu vozidel ze strany žalobce, kdy znalec dospěl k závěru, že žalobce by střetu zabránil, pokud by se před nehodou pohyboval rychlostí cca 43 km/h a nižší (str. 30 znaleckého posudku, resp. č. I. 80 správního spisu – poslední odstavec). Je potřeba připomenout, že správní orgány se rychlostí žalobce, ve vztahu k přestupku žalobce, zabývaly pouze okrajově, když argumentace žalovaného je založena na zcela jiných základech, než je rychlost žalobcova motocyklu. Žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí k přestupku žalobce uvedl: *„Závěr správního orgánu I. stupně ... je správný a zcela na místě, neboť M. K. za situace, která na pozemní komunikaci nastala, projevil značnou dávkou neukázněnosti a neohleduplnosti a rozhodl se pro objíždění kolony stojících vozidel, aniž by věděl, co je důvodem jejich zastavení, co se děje v úseku pozemní komunikace před ním, a sám se podílel na vyvolání kolizní situace, jejímž následkem byl střet s osobním automobilem řidiče M. P.“* Krajský soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje a dodává, že v daném místě a pokud se žalobce rozhodl využít výhody motocyklu, který je oproti např. osobnímu automobilu výrazně užší a v nízkých rychlostech jízdě flexibilnější, a kolonu objíždět, musel tak učinit s nejvyšší mírou opatrnosti (slovy zákona „ohleduplnosti“ a „ukázněnosti“). Podle názoru soudu je závěr znalce o rychlosti 43 km/h, kterou určil jako rychlost motocyklu, při níž by k nehodě nedošlo, pouze závěrem technického charakteru, vztahující se pouze k předmětné dopravní nehodě. V dané situaci, kolony stojících kamionů, které značně zhoršují výhledové možnosti všech dalších účastníků provozu na pozemních komunikacích, se žalobce v okamžiku, kdy se přibližoval k hranici křižovatky, měl pohybovat (dle názoru soudu) pouze „krokem“ a především se měl ujistit, že křižovatkou může bezpečně projet – pouze za takovéto situace by mohlo být počínání žalobce považováno správními orgány a též soudem za ohleduplné a ukázněné, zvláště za situace, kdy cesta byla mírně pravotočivá a klesající, což ještě více znemožňovalo výhled z a do vedlejší pozemní komunikace vpravo ve směru jízdy žalobce. S ohledem na právě uvedené soud dospívá k závěru, že žalobce by se stejného přestupku dopustil i při rychlosti jízdy 30 km/h, kterou sám uvádí. Žalobce tedy svým chováním na pozemní komunikaci přispěl ke vzniku (nikoli primárně zavinil) dopravní nehody tím, že využil jednoho jízdního pruhu k objíždění kolony kamionů v jejich těsné blízkosti, přičemž si jako zkušený řidič musel být vědom toho, že jeho motocykl se stává pro řidiče vjíždějícího na hlavní pozemní komunikaci z pravé strany hůře viditelný, čímž vjíždějícímu řidiči znesnadnil průjezd křižovatkou a zvýšil tak pravděpodobnost, že k dopravní nehodě dojde. Soud je přesvědčen, že v dané dopravní situaci sehrálo stěžejní roli právě „zastínění“ motocyklu žalobce objížděnými kamiony, neboť pokud by se žalobce se svým motocyklem nepohyboval v jednom jízdním pruhu souběžně s kamiony, řidič vozidla VW Passat M. P. by jej jistě viděl z větší vzdálenosti, což by mu poskytlo více prostoru a času k vyhodnocení dopravní situace.

[22] S ohledem na shora uvedené závěry o úplnosti a přesvědčivosti již vypracovaného znaleckého posudku, soud neměl důvod k zadání vypracování revizního znaleckého posudku, protože tomuto návrhu nevyhověl. Závěrem tohoto bloku soud

konstatuje, že správní orgány zjistily skutkový stav zcela správně v souladu s ust. § 3 správního řádu.

[23] **Pátou námitkou** žalobce zpochybňuje formální stránku skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy se domnívá, že povinnost řidiče chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu, resp. skutková podstata přestupku spočívajícím v porušení této povinnosti je formulovaná zcela vágně, a proto nemůže jít jednání, které je za přestupek výslovně označeno ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Soud se s touto námitkou rovněž neztotožňuje.

[24] Krajský soud se (na rozdíl od žalobce) domnívá, že obsah pojmu „chovat se ohleduplně a ukázněně“ dostatečně určitý je. Především dovětek ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu „aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek...“ činí z těchto pojmů obsahově naplněné rámce chování řidičů na pozemních komunikacích, když tato povinnost v podstatě obsahově odpovídá obecné preventivní povinnosti předcházení vzniku škody podle práva občanského.

[25] Zákon o silničním provozu upravuje celou řadu práv a povinností řidiče při provozu na pozemních komunikacích a zároveň v § 125c odst. 1 obsahuje výčet celé řady přestupkového jednání, kterého se může řidič porušením svých povinností dopustit. Některá porušení jsou závažnější, jiná jsou bagatelní, proto zákonodárce „extrahoval“ určitá porušení povinností, jež považoval za natolik závažná, že je potřeba za ně udělit i přísnější sankci nebo je alespoň oddělit od ostatních a tím je zdůraznit (srov. odst. 1 s odst. 4 a 5 § 125c). Ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) pak představuje jakýsi „zbytkový“ přestupek tak, aby bylo možno postihnout každé porušení zákonných pravidel provozu na pozemních komunikacích, které zároveň porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti např. na bezpečnosti silniční dopravy. Konkrétně v případě porušení povinnosti chovat se ohleduplně a ukázněně, se jedná o nejobecnější a základní povinnost každého řidiče, která nesmí být řidičem porušena nikdy a za žádných okolností – neboť kdo se nechová ohleduplně a ukázněně, jde vždy proti zájmu společnosti např. na bezpečnosti silniční dopravy či její plynulosti. Je proto potřeba pečlivě posuzovat jednotlivé konkrétní aspekty chování řidiče obviněného z tohoto přestupku. Bude-li konkrétně identifikováno chování řidiče, kterým porušuje nebo omezuje bezpečnost silničního provozu nebo jiný zájem společnosti, může být též vysloven závěr o spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu – tak jako tomu bylo v případě žalobce.

[26] Soud pouze na okraj připomíná, že přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, je správními soudy v rozhodovací praxi vnímán jako zcela konkrétní a existující (svor. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 7 As 149/2012-32 nebo rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 As 40/2013-34, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Závěr a náklady řízení

[27] Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[28] Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, který by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly a též se práva na náhradu nákladů výslovně vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 17. srpna 2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně